

Arrest

nr. 259 671 van 30 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat G. JORDENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 december 2019, diende op 16 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 februari 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 februari 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/12/2019
Overdracht CGVS: 28/08/2020*

U werd op 21 januari 2021 van 9u12 tot 12u58 gehoord op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Hauquier, woonde het persoonlijk onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Joaquin, Valencia (staat Carabobo, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Uw vader heeft de Colombiaanse nationaliteit en kwam rond zijn zeventiende naar Venezuela om er te werken. Hij verkreeg een Venezolaanse identiteitskaart voor buitenlanders. Uw familie langs vaderskant, waaronder de moeder en een zus van uw vader wonen reeds meer dan twintig jaar in België. Zij verwierven de Belgische nationaliteit. Uw ouders gingen uit elkaar wanneer u zes jaar was en u bleef met uw moeder in San Joaquin wonen. Wanneer u tien jaar was, overleed uw moeder, waarna u samen met uw grootvader in San Joaquin bleef wonen. Hierna ging u bij uw vader en zijn nieuwe partner wonen in Bello Monte (Venezuela). Na het overlijden van uw grootvader verhuisden u, uw zus, uw vader en zijn nieuwe gezin naar de woning van uw grootvader – die nu eigendom is van u en uw zus - in San Joaquin. Uw stiefmoeder behandelde u en uw zus steeds slecht, zo gaf ze jullie bijvoorbeeld minder eten. Wanneer u in het middelbaar zat, werden u en een vriend door de politie in jullie wijk tegengehouden. Ze fouilleerden jullie en wouden drugs bij jullie verstopten. Jullie wouden dat echter niet en omdat er mensen langskwamen, deden de agenten dit niet. Uw zus A. verliet in december 2017 Venezuela en kwam naar België op basis van een familiehereniging met uw grootmoeder. Een jaar of twee voor uw vertrek uit Venezuela hoorde u via anderen dat het Venezolaanse leger jongens op straat tegen hun wil rekruteerde, wat u niet wou. U werkte met uw vader als zelfstandige samen voor bijvoorbeeld laswerken, schilderwerken, ... In december 2018 verhuisde uw vader opnieuw naar Colombia waar hij bij zijn zus en broer in Cali woont. U werkte voorts in een kledingwinkel waar u na een maand ontslagen werd omdat u, tegen de regels in, een relatie had met een collega, waarna u drie maanden werkte in een andere kledingwinkel. U ging hier weg vanwege betalingsproblemen. Hierna werkte u zeven maanden in een telecomwinkel tot november 2018. Doordat de eigenaar wegging, werd dit werk beëindigd. U werkte in januari 2019 twee weken als zelfstandige voor de herstelling van watertanken. In februari 2019, wanneer u terugkwam van uw werk, zag u dat uw schoonmoeder alles had ingepakt omdat zij zou verhuizen. Jullie kregen ruzie hierover omdat u niet wou dat zij alle spullen zou meenemen. U had geen inkomen meer om uw vervoer naar het centrum van Valencia te betalen opdat u er zou kunnen werken. U ging wel enkele keren naar het centrum van Valencia wanneer vrienden uw vervoer betaalden. U ging dan langs bij winkels, waar u ook aan de slag kon, maar u zou er niet voldoende verdienen. Uw familie in België stuurde u drie keer 50 euro en uw burens hielpen u ook door u bijvoorbeeld eten te geven. Omdat u in Venezuela geen hulp had van familieleden en u er geen middelen had om er te leven verliet u op 9 of 10 november 2019 Venezuela en reisde u met de bus naar Cali, Colombia. U probeerde te werken, maar als buitenlander kreeg u er geen werkkaart. Er werd dan echter door de familie van uw vader beslist dat u naar België zou komen. U wou eerst niet naar België komen omdat uw grootmoeder uw vader in Venezuela had achtergelaten. Zij betaalden uw reis en op 6 december 2019 reisde u dan per vliegtuig naar België. Op 16 december 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest tevens de criminaliteit in Venezuela. Een vriendin van uw moeder zou op uw woning in Venezuela passen, maar zij zorgde er niet goed voor. Nu passen enkele vrienden op de woning. Na een discussie met uw tante hier, besloot u om in een opvangcentrum te gaan wonen. Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart; uw geboorteakte; de overlijdensaktes van uw moeder, alsook enkele documenten betreffende haar overlijden; de identiteitskaarten van uw moeder en grootvader; documenten betreffende uw studies; documenten betreffende uw vader waaronder valse studiedocumenten en zijn Colombiaanse identiteitskaart; foto's van uw familie met wie u samenwoonde in Venezuela; foto's van burens die in Mexico verdwenen; foto's van vrienden die momenteel op uw woning in Venezuela passen of in het verleden op uw woning pasten, alsook screenshots van berichten hieromtrent; foto's van uw familieleden in Colombia; foto's van uw partner en haar familie in Venezuela; foto's van personen die u hier als familie beschouwt; algemene informatie en nieuwsberichten betreffende de (veiligheids)situatie in Venezuela; de koers van de Bolivar ten opzichte van de euro, alsook de kost van een paspoort en een cursus aan de universiteit; uw uitnodiging om naar België te komen, alsook uw vliegtuigtickets; ontvangstbewijzen van geldtransfers van u naar uw partner in Venezuela en naar uw familie in Colombia; Belgische medische attesten betreffende uw hernia; een usb-stick met hierop acht filmpjes, waaronder twee filmpjes van telefonische berichten tussen u en uw grootmoeder, R. M., drie filmpje van telefonische berichten tussen u enerzijds en J. M., A. M. en A. M. anderzijds, twee videofragmenten waarop een vrouw hoorbaar is die praat, twee videofragmenten waarop uw woning wordt getoond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Allereerst moet wat betreft de problemen met uw stiefmoeder er op gewezen te worden dat het door u aangehaalde gedrag van uw stiefmoeder – dat ze niet van jullie hield, zij beter eten wou dan jullie, en zij jullie spullen nam (CGVS, p. 17-18) - onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen met uw stiefmoeder beperkten zich immers tot louter verbale conflicten (CGVS, p. 18). Voorts gaf u zelf aan dat u geen problemen met haar kende nadat zij in februari 2019 uw woning verliet (CGVS, p. 18). Aldus valt hieruit geen actueel risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Evenmin kan uit de door u aangehaalde rekrutering, twee jaar voor uw vertrek, van jongeren op straat door Venezolaanse militairen een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade afgeleid worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u dit louter baseerde op wat u hoorde en dat u noch iemand die u kende dit persoonlijk had meegemaakt (CGVS, p. 8-9).

U verklaarde verder dat u Venezuela verlaten had omdat u er geen familieleden heeft die u zouden kunnen ondersteunen en u er geen middelen heeft om er te leven. Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituatieschets20200515.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportVenezuela.pdf> merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u – samen met uw zus – eigenaar bent van een woning in San Joaquin, waar u tot uw vertrek woonde en waar nu een aantal vrienden van u voor zorgen (CGVS, p. 5-6). U was tevens ook werkzaam in een aantal winkels tot november 2018 en u had begin 2019 ook nog een opdracht voor het herstellen van watertanken (CGVS, p. 7-8). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na dit laatste werk begin 2019 geen werk meer had gezocht omdat u niet voldoende financiële middelen had om uw vervoer te betalen (CGVS, p. 8), stelde u later dan toch naar werk te hebben gezocht en te kunnen beginnen werken, maar u deed dit niet omdat u hier niet voldoende zou verdienen (CGVS, p. 16-17). Uit niets blijkt dan ook dat u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Venezuela. Voorts dient opgemerkt te worden dat hoewel u aangaf geen familieleden meer had, uit uw verklaringen blijkt dat u daarentegen wel degelijk over een uitgebreid sociaal netwerk in Venezuela – waar u nog steeds contact mee heeft (CGVS, p. 5) beschikt. Zo betaalden zij uw vervoer naar het centrum van Valencia of voerde u kleine jobs uit voor hen waarna u met eten werd betaald (CGVS, p. 17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorts verklaarde u de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te vrezen (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen in dit verband blijkt dat u tijdens uw middelbare schoolperiode werd tegengehouden door de

politie die drugs bij u probeerde te plaatsen en dat u vier of vijf keer bestolen werd (CGVS, p. 19). Dat u slachtoffer werd van zulke feiten is geenszins te wijten aan conventiegerelateerde motieven. U had telkens de pech in de buurt te zijn (CGVS, p. 19). Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, deze van uw moeder en grootvader alsook hun overlijden worden hier niet betwist.

Evenmin wordt er getwijfeld aan uw diploma, uw medische problemen, uw reis, de staat van uw woning, namelijk dat hier water en elektriciteit is, de identiteit van uw vader, uw relatie, familie – en vriendschapsbanden in Venezuela en België en dat u geld overmaakt aan personen in Venezuela en Colombia. De nieuwsberichten betreffende de algemene situatie in Venezuela, die geen betrekking hebben op uw persoon (CGVS, p. 11), zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Wat betreft de videofragmenten betreffende uw relatie met u in België verblijvende familieleden, dient vastgesteld te worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling ten opzichte van Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1 tot 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”) ; artikelen 48/2, 48/4, 48/5 en 48/6 Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Na een theoretische uiteenzetting citeert verzoeker uit het EASO-rapport van augustus 2020.

Veel Venezolaanse onderdanen worden gedwongen in onmenselijke en vernederende omstandigheden te leven als gevolg van deze extreme sociaal-economische en humanitaire crisis. Iemand die niet kan voorzien aan zijn basisbehoeften (wonen, eten, zich kleden, zich wassen, enz.), leeft ongetwijfeld in omstandigheden die onverenigbaar zijn met de menselijke waardigheid. Verzoeker bevond zich juist in deze levensomstandigheden omdat zijn sociaal-economische situatie zo problematisch was.

Hij citeert uit zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker heeft tijdens dit interview herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat hij zonder de hulp van anderen niet in staat zou zijn geweest om zichzelf te voeden. Hij is dus in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terechtgekomen waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien aan zijn meest elementaire behoeften. Nochtans, *“vereist de eerbiediging, van de menselijke waardigheid dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terecht komt waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (HvJ 12 november 2019, nr. C-233/18, overweging 46).

Zoals boven uitgelegd, dient de commissaris-generaal na te gaan of een terugkeer van verzoeker naar Venezuela ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico inhoudt van een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Artikel 3 van het EVRM bevat nochtans het absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan.

Voor het overige, is Venezuela, afgezien van de landen waar een gewapend conflict woedt, een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Het aantal moorden is er abnormaal hoog. Hij citeert uit het EASO-rapport van augustus 2020.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. *Prima facie* heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming op basis van het geheel van verzoekers verklaringen en rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela.

Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 29 juni 2009, nr. 29 226; RvV 9 december 2011, nr. 71 610).

De argumentatie en redenering van de bestreden beslissing is niet overtuigend en is niet draagkrachtig. *“Verzoeker loopt allerm minst een reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4, §2, b, van de Vreemdelingenwet).”* Hij vraagt de toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2. In een aanvullende nota van 17 juni 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 28 april 2021 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal en verwijst naar het EASO-rapport *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020, maar laat de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. De loutere vaststelling dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing, stelt de argumentatie en redenering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht. Ook een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, te meer ieder verzoek om internationale bescherming individueel, op de eigen merites wordt beoordeeld.

Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing wordt na lezing van het administratief dossier door de Raad bijgetreden en overgenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Allereerst moet wat betreft de problemen met uw stiefmoeder er op gewezen te worden dat het door u aangehaalde gedrag van uw stiefmoeder – dat ze niet van jullie hield, zij beter eten wou dan jullie, en zij jullie spullen nam (CGVS, p. 17-18) - onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen met uw stiefmoeder beperkten zich immers tot louter verbale conflicten (CGVS, p. 18). Voorts gaf u zelf aan dat u geen problemen met haar kende nadat zij in februari 2019 uw woning verliet (CGVS, p. 18). Aldus valt hieruit geen actueel risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. Evenmin kan uit de door u aangehaalde rekrutering, twee jaar voor uw vertrek, van jongeren op straat door Venezolaanse militairen een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade afgeleid worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u dit louter baseerde op wat u hoorde en dat u noch iemand die u kende dit persoonlijk had meegemaakt (CGVS, p. 8-9).

U verklaarde verder dat u Venezuela verlaten had omdat u er geen familieleden heeft die u zouden kunnen ondersteunen en u er geen middelen heeft om er te leven. Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.”

“Uw documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, deze van uw moeder en grootvader alsook hun overlijden worden hier niet betwist. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw diploma, uw medische problemen, uw reis, de staat van uw woning, namelijk dat hier water en elektriciteit is, de identiteit van uw vader, uw relatie, familie – en vriendschapsbanden in Venezuela en België en dat u geld overmaakt aan personen in Venezuela en Colombia. De nieuwsberichten betreffende de algemene situatie in Venezuela, die geen betrekking hebben op uw persoon (CGVS, p. 11), zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Wat betreft de videofragmenten betreffende uw relatie met u in België verblijvende familieleden, dient vastgesteld te worden dat deze geen invloed hebben op de beoordeling ten opzichte van Venezuela.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

De bestreden beslissing steunt op goede gronden en wordt hier hernomen:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituatieschets20200515.pdf> of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportVenezuela.pdf> merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u – samen met uw zus – eigenaar bent van een woning in San Joaquin, waar u tot uw vertrek woonde en waar nu een aantal vrienden van u voor zorgen (CGVS, p. 5-6). U was tevens ook werkzaam in een aantal winkels tot november 2018 en u had begin 2019 ook nog een opdracht voor het herstellen van watertanken (CGVS, p. 7-8). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na dit laatste werk begin 2019 geen werk meer had gezocht omdat u niet voldoende financiële middelen had om uw vervoer te betalen (CGVS, p. 8), stelde u later dan toch naar werk te hebben gezocht en te kunnen beginnen werken, maar u deed dit niet omdat u hier niet voldoende zou verdienen (CGVS, p. 16-17). Uit niets blijkt dan ook dat u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Venezuela. Voorts dient opgemerkt te worden dat hoewel u aangaf geen familieleden meer had, uit uw verklaringen blijkt dat u daarentegen wel degelijk over een uitgebreid sociaal netwerk in Venezuela – waar u nog steeds contact mee heeft (CGVS, p. 5) beschikt. Zo betaalden zij uw vervoer naar het centrum van Valencia of voerde u kleine jobs uit voor hen waarna u met eten werd betaald (CGVS, p. 17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorts verklaarde u de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te vrezen (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen in dit verband blijkt dat u tijdens uw middelbare schoolperiode werd tegengehouden door de politie die drugs bij u probeerde te plaatsen en dat u vier of vijf keer bestolen werd (CGVS, p. 19). Dat u slachtoffer werd van zulke feiten is geenszins te wijten aan conventiegerelateerde motieven. U had telkens de pech in de buurt te zijn (CGVS, p. 19). Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De enige door verzoeker geciteerde bron is immers dezelfde als de informatie waarop bovenstaande analyse van de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. Ook de informatie van de COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 28 april 2021 bevestigt het standpunt in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP